

KRONIKKA

2/2025

Julkaisija: Kronos ry, Helsingin yliopiston historian opiskelijoiden ainejärjestö

Päätoimitus: Katarina Kobychева ja Kai Pesonen

Toimitus: Milla Laamanen, Pauli Sirén, Salla Niemelä, Matias Holm ja Hilma Lievemaa

Taitto: Katarina Kobychева

Kansi: Kai Pesonen

Kuvitus: The British Library’s collection on FlickrCommons, Katarina Kobychева, Salla Niemelä

Sisällys

Pääkirjoitus 4

Puheenjohtajan palsta 8

Katsaus hyllyjen väliin: haastattelussa historia-aineiden
tieteenalayhdyshenkilö 10

Arkistovastaavan arkistopoiminta: Rovasti Johanneksen potkiaispuhe
valmistuneille kevätjuhlassa 1955 14

Menneisyyden katse 17

Herra Hulot’n hippitukka 20

Kulttuuri kuuluu kaikille — ideoita tärkeän alan tukemiseen 29

Runoja 31

Kronoskooppi 36

Puuhapalsta 39

Huom: Erään tekstin viivästymisen takia tämä numero julkaistiin muutamaa viikkoa suunniteltua myöhemmin. Siksi jutut voivat olla osittain vanhentu-
neita tai toivottua vähemmän ajankohtaisia.

Euroviisut: katsoako vai eikö katsoa?

Löysin muutama vuosi sitten asian, jota olin etsinyt noin 13-vuotiaasta lähtien: täydellisen mustan nestemäisen eyelinerin. Se on kaikkea, mitä rajauksissa rakastan: pikimusta, matta, ei liian nestemäinen, sateen-, kyynelen- ja hienkestävä ja varustettu tarkalla siveltimellä, jonka avulla pienet yksityiskohdat ja terävät reunat ovat helppo nakki. Tämä eyeliner on ehdottomasti paras Kicksin tai Sokoksen kaltaisten myymälöiden (budjetileni sopivasta) valikoimasta, ja olen ollut sille lojaali siitä lähtien, kun kokeilin sitä ensimmäistä kertaa.

Ainoa ongelma on se, että tätä eyelineria valmistaa L'Oréal Paris, maailman suurin kosmetiikkayritys ja tämänhetkisen palestiinalaisten kansanmurhan rahoittaja. Brändillä on läheinen ystävyys Israelin kanssa, ja sillä on jopa tehdas valloitetulla Palestiinan alueella.

Yleisesti politiikan ja kuluttamisen väliseen yhteyteen liittyvät mielipiteet asettuvat eräänlaiselle janalle. Toisessa ääripäässä on hyvin tunnettu fraasi ”There is no ethical consumption under capitalism” (kapitalismissa eettinen kuluttaminen on mahdotonta). Tämän mielipiteen omaavien henkilöiden mielestä kaikki yritykset ovat jollain tavalla epäeettisiä, jos tutkii tarpeeksi johdon ideologiaa tai tuotteiden toimitusketjua. Pitäisikö politiikan edes vaikuttaa kulutukseen? Voiko yksi kuluttaja, tai edes laaja boikotti, muuttaa mitään? Toki boikotti voi haitata yrityksen voittoa, mutta voiko yhden yrityksen romahtaminen edes vaikuttaa muiden yritysten toimintatapoihin tai politiikkaan laajemmalla skaalalla? Kuuluuko vastuu yritysten moraaleista edes kuluttajalle vai onko se yritysten vika, että helpoimmin saatavilla olevat tuotteet valmistetaan epäeettisesti? Siksi politiikka pitäisi jättää pois kulu-

tuksesta ja ostaa tuotteita, jotka tuovat kuluttajalle mielihyvää ja joilla on hyvä hinta-laatusuhde.

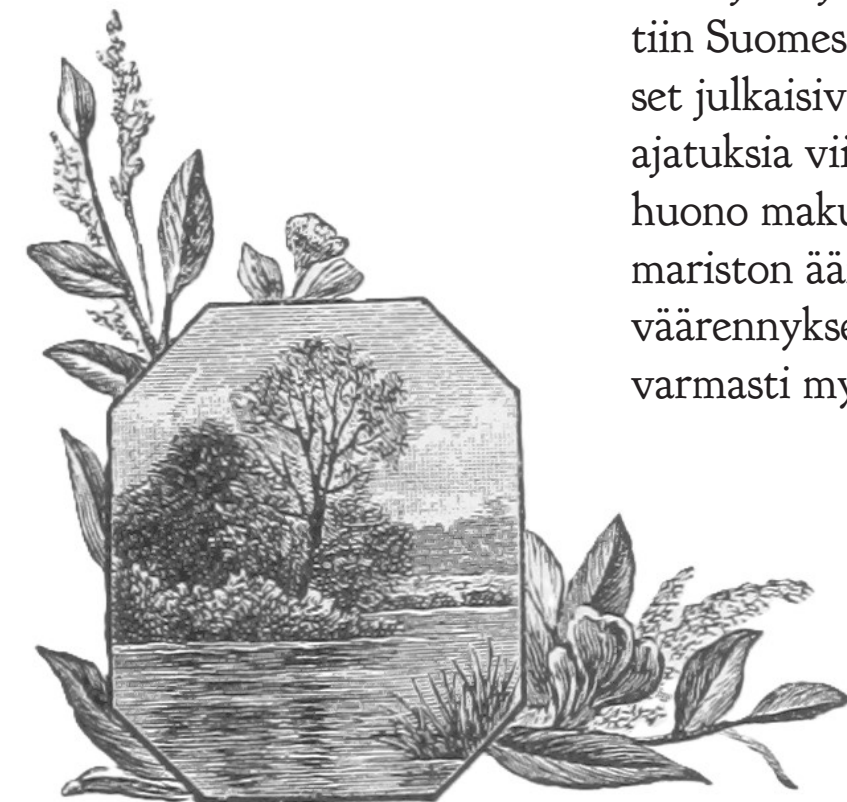
Aktiivisimpia riitoja tästä aiheesta olen itse nähnyt median ja viihteen kulutuksen yhteydessä. Eyelinerin rinnalla toinen ajankohtainen sisäinen konfliktini liittyy Euroviisuihin. Olen fanittanut Euroviisuja jo pitkään, mutta Palestiinan tilanteesta huolimatta Israelin annetaan vieläkin osallistua kilpailuun. Päätöstä puolustetaan Euroviisujen ”epäpoliittisuudella”, mutta Venäjä potkittiin osallistujalistalta heti Ukrainan sodan alun jäl-

keen. Euroviisut on siis poliittinen kilpailu, joka on ottanut hyvin selkeän kannan Israelin puolesta. Tämän vuoden finaalin jälkeen monen osallistujavaltion mediayhtiöt, mukaan lukien Yle, sekä useat tämän ja viime vuosien ehdokkaat, ovat ottaneet julkisen kannan Israelin osallistumista vastaan. Saa nähdä, vaikuttaako tämä yhtään mihinkään vai onko Israel ensivuonnakin mukana kilpailussa.

Viime vuonna viisujen boikotointi oli melko helppoa, sillä omissa somefeedeissäni niistä ei tullut paljon postauksia. Luultavasti Windows95-manin pienempi suosio verrattuna Käärijään johti vähempään uutisointiin Suomessa, minkä takia suomalaiset julkaisivat somessakin vähemmän ajatuksia viisuista. Joillain jäi ehkä huono maku suuhun teorioidun tuomariston äänien Käärijävastaisen väärennyksen jälkeen. Boikotilla oli varmasti myös suurempi rooli, sillä

Gazan tapahtumat olivat tuoreempi uutinen.

Tänä vuonna Euroviisuihin liittyvä sisältö palasi kuitenkin TikTok-

algoritmiini. Erika Vikmania, KAJ:ta ja muita mahtavia ehdokkaita oli mahdotonta jättää huomiotta, ja yhtäkkiä olin taas mukana viisukevään villityksessä, seuraamassa eri maiden valtiollisia kilpailuja ja kuuntelemassa ikonisia viisubiisejä. Havahduin siihen, että minun on päätettävä, boikotoinko tänäkin vuonna Euroviisuja vai en. Olenko valmis jäämään paitsi vuosittaisesta viisujen katsomisen perinteestä ja tietoisesti välttelemään jotain, joka tuo elämääni niin paljon iloa?

Toisessa ääripäässä taas on mielipide, jonka mukaan politiikka on hyvin olennainen osa kulutusta, ja kulutus on olennainen poliittisen vaikuttamisen keino. Ostamalla vain eettisiä tuotteita kuluttajat voivat kannustaa yrityksiä toimimaan paremmin, mikä teoriassa aloittaa laajan muutoksen eettisempään suuntaan.

Tähän ääripäähän kuuluu myös paljon ymmärrettävää turhautumista niitä kohtaan, joiden mielipide kallistuu enemmän edelliseen suuntaan. Se, että rajaukseni olisivat vähän harmaampia ja leviäisivät helpommin, tai yhden kulttuuritapahtuman poistaminen, ovat mikroskooppisen pieniä ongelmia verrattuna siihen, mitä Gazassa tapahtuu joka päivä, ja ne viestivät mielettömän etuoikeutetusta asemastani Suomessa asuvana henkilönä. Eikö minun pitäisi hävetä, että silmämeikeistäni maksavat elämällään palestiinalaiset lapset? Olenko sydämetön sionisti ja kansanmurhaaja, jos annan edes sentinkään rahoistani L'Oréalille?

Toisaalta se, että yksi kulutusvalinta on pieni asia, toimii myös argumenttina toiseen suuntaan. Miten yhden toista euron lisätuotto L'Oréalille kolme tai neljä kertaa vuodessa vaikuttaa yhtään mihinkään? Siitä menee sodan rahoittamiseen ehkä pari

senttiä, luulisin. Eikö olisi parempi valinta lahjoittaa suoraan apua tarvitseville palestiinalaisille se summa, jonka olisin käyttänyt vastuullisempaan meikkiin?

Tietysti tällä akselilla on myös muita ulottuvuuksia, esimerkiksi sosioekonominen. Valitettavasti suurin osa meistä opiskelijoista on melko köyhiä. Kuinka suuresti olisit valmis tinkimään elintasostasi ostamalla kalliimpia, mutta vastuullisempia tuotteita, kuten luomuruokaa? Oletko huonompi ihminen, jos rahallinen tilanteesi estää sinua tekemästä eettisiä valintoja, tai jos käyttäisit vähäiset tulosi mieluummin johonkin, mikä antaa edes vähän lohtua elämän loputtomaan oravanpyörään? Onko elitististä odottaa minulta, että vaihdan L'Oréalin eyelinerista yhtä hyvään ja politiikkaani sopivaan, mutta viisi kertaa kalliimpaan tuotteeseen?

Loppujen lopuksi kaikki tekevät itse päätöksen siitä, mihin kohtaan tälle janelle asettua, enkä yritä tällä pääkirjoituksella mainostaa mitään tiettyä mielipidettä. En itsekään ole vielä muodostanut lopullista kantaani. Se on varmaan jossain ääripäiden välillä, kuten suurimmalla osalla ihmisistä.

Useimmat kallistuvat luultavasti enemmän eettisen kuluttamisen mahdollisuuden suuntaan, sillä se on tavallaan lohduttava ja helpommin sulatettava. Tuntuu paljon rauhoittavammalta ajatella, ettei itse syyllisty epäeettisten yritysten tukemiseen eikä halvemman, kyseenalaisissa työoloissa valmistetun tavaran ostaminen kalliimman ja vastuullisemman sijaan ole epämoraalinen valinta. Tässä poliittisessa epävarmuudessa jokaisen on itse kysyttävä itseltään, kuinka paljon on valmis uhraamaan ihmisten puolesta, joita emme tule koskaan edes tapaamaan.

Katarina Kobychева

Puheenjohtajan palsta

Pieniä ja vähän suurempia ajatuksia keväästä

Tänä keväänä arkeni on täyttynyt paljon muustakin kuin perinteisistä opiskelijaelämään liittyvistä elementeistä. Olen tavallaan saanut elää oman abikevääni uudestaan, mutta ilman stressiä ylioppilaskokeista tai jatko-opinnoista. Eniten jouduin tämän kevään ylioppilaskokeiden aikana stressaamaan siitä, huomaanko jokaisen vessaan haluavan kokelaan. Tai osaanko rauhoitella, jos kokelaan kone yhtäkkiä sammuu ja vastaukset katoavat. Pääosin kevääni on kuitenkin kulunut tunteja suunnitellessa, kokeita tarkastaessa ja tietenkin opettaessa. Vuosi sitten eli fuksivuoteni keväänä suurin huolenaiheeni taisi olla se, saako Metsätalon Unicafesta istumapaikan klo 11.45.

Vaikka kokemus opettajana toimimisesta oli erittäin hyödyllinen ja antoisa, teki se minut päällimmäisenä kiitolliseksi tästä elämästä, joka minulla on Helsingissä opiskelijana. Onnea on olla toisen vuoden opiskelija, joka saa

vielä vähän etsiä omaa juttuaan, kokeilla yhtä sun toista, kääntää halutessaan kaiken ylösalaisin. Onnea on olla nuori, joka kuuntelee hieman huvittuneena opettajanhuoneen juttuja, jotka väistämättä liittyvät joko jälkikasvuun tai urheiluun. Tai vanhojen televisiokuuluttajien muisteleamiseen.

Samalla tämä kevät on ollut tasapainoilua työn, kandin kirjoittamisen ja

ennen kaikkea puheenjohtamisen välillä. Yhtälö, joka hirvitti aluksi, mutta luonnistui lopulta yllättävän helposti. Kuten joulukuun vaalikokouksessa sanoin, puheenjohtajan burnout vältetään tasapainoisella ruokavaliolla ja säännöllisellä liikunnalla.

Kevät on opiskelijan näkökulmasta aina tietynlaista vapunajan odottamista. Tänä vuonna ei ehkä saatu niin aurinkoista ja lämmintä vapupuaattoja kuin viime vuonna, mutta luonnehtisin päivää silti onnistuneeksi. Päivän suurin yllätys koettiin varmasti Kansallisarkistolla, kun saimme kuulla rakennuksen

remontista. Toisin sanoen, Kleion perinteistä seppelöintiä tuskin tullaan omana opiskeluaikana enää näkemään. Tämän tiedon valossa oli erityisen suuri kunnia pitää viimeinen puhe pitkään aikaan Kansallisarkiston parvekkeelta. Ja ai niin, kiitokset Mikolle loistavasta megafonin käsittelystä.

Nähtäväksi jää, mitä ohjelmaa ensi vappuna Kleion seppelöinnin tilalle

keksitään. Ehkä kronoslaiset keksivät seppelöinnille jonkun uuden, aivan ennennäkemättömän kohteen. Wäinö IV:n?

Milla Laamanen

Katsaus hyllyjen väliin: haastattelussa historia- aineiden tieteenala- yhdyshenkilö

Kaisa-kirjaston hissi kehrää, kun pieni kärsimätön ihmislauma kohoaa kolmanteen kerrokseen. ”Ovet avautuvat.” Vastaantulija on aina yhtä yllättyneen näköinen, kun metallikopperosta purkautuukin väkeä, vaikka siinä ei näin ruuhka-aikaan etenkään ole mitään erikoista. Puikkelehdin pienessä kiireessä kirjastossa kulkevien ihmisten lomassa ja kohtapuoliin olenkin jo seuraavassa hississä. Se kiidättää minut seitsemänteen kerrokseen, missä päätoimittajatoverini Kata Kobycheva sekä päivän päätähti, Aleks Peura, jo minua odottavatkin. Kello on minuuttia yli kaksitoista.

Koko homma alkoi sähköposteista, jossa sovimme toteuttavamme ”rauhanajan propagandaa eli PR-tempauksen”. Tästä kehkeytyi juttu, jota nyt luet: haastattelukertomus yliopiston

kirjaston tieteenalayhdyshenkilön työstä.

Nyt istumme Peuran työhuoneessa, ja puhelimen ääninauhuri käy.

”No, kuka sä oot?”

”Peura Aleks, täällä Helsingin yliopiston kirjastolla töissä, tietoasian-
tuntijan nimikkeellä. Olen myös fuksi 2010, Kronikan päätoimittaja 2012 ja valmistuin maisteriksi 2016. Tässä välissä ollut sitten muuallakin, kirjakaupoissa töissä ja kirjottanut pari kirjaakin”, kuuluu vastaus. Tällä hetkellä hänellä on myös ”ihana vapaa-ajan harrastusprojektina” tekeillä väitöskirja aatehistoriasta. Tämän jutun kannalta olennaisin on kuitenkin Peuran pesti tieteenalayhdyshenkilönä historiaan ja historia-aineisiin,

sekä moniin humanistiaaineisiin, joita onkin varsinainen litania: valtiotieteellisen tiedekunnan historia-aineet, arkeologia, etnologia, folkloristiikka, latinalaisen Amerikan tutkimus, Pohjois-Amerikan tutkimus sekä museologia. Eli kirjavasti monta alaa, kuitenkin hyvin humanismipainotteista.

Sitten kysymykseen, jota itsekin mietin ennen haastattelua: mitä tieteenala-

layhdyshenkilö tekee?

”Olen ajatellut sen niin, että tieteenalayhdyshenkilön homma on kolmekoinen”, Peura vastaa. ”Yksi on se, että voin olla ensimmäinen kontakti tutkijoille tai opiskelijoille näiltä tieteenaloilta, jos on mitä tahansa kysyttävää kirjastoon liittyen.” Yhteydenottoa voi siis tehdä hyvin matalalla kynnyksellä, eikä tarvitse esimerkiksi tietää erikseen mitään kirjaston palveluosoitteita, sillä tieteenalayhdyshenkilö voi ohjata eteenpäin, jos ei itse osaa auttaa.

”Toinen on se, että mainostan oppiaineiden suuntaan kirjastoon liittyviä palveluita ja muita juttuja. Ja kolmas on kirjaston sisäinen, eli kirjaston sisällä pidän näiden oppiaineiden puolia ja pidän niiden etuja silmällä. Jos jotain uudistuksia tehdään, niin yritän varmistaa, ettei näitä oppiaineita unohdeta.” Työ vaikuttaa siis suhteellisen monipuoliselta. Peura kuitenkin kertoo myös, että tieteenalayhdyshenkilönä toimiminen on yksi useammasta hänen työtehtävästään.

Käytännössä työ on monella tapaa siis kirjaston asiakkaiden auttamista. Peura on muun muassa ohjeistanut siinä,

miten jotakin lehteä toivotaan kirjaston kokoelmiin, sekä auttanut asiakkaita löytämään tiettyjä aineistoja: ”joku gradun tekijä laittoi viime vuoden puolella viestiä, että ’olen etsinyt tällaisista artikkeleista, missä se on?’ Tiedän, että semmoinen artikkeli on olemassa, se on tämän nimisessä kirjassa, mistä se löytyisi?” Vähän aikaa kun kaivelin, niin kyllä se löytyi, oli itse asiassa Kansalliskirjaston puolella.”

Tie kirjaston leivissä alkoi vuonna 2014, kun Peura suoritti siellä siviilipalveluksensa. Siitä hommat jatkuivat osa-aikatyönä vajaan vuoden verran, aina Sipilän hallituksen yliopistoleikkauksiin asti, joiden jälkeen määräaikaisia osa-aikatoimia ei enää jatkettu. Kirjastolle hän palasi vuonna 2021 vuorotteluvapaan sijaiseksi, ja päättyi vielä saman vuoden aikana nykyisiin tehtäviin datatiimissä, jossa autetaan tutkijoiden aineistohallintaa. Vuonna 2024 hän päättyi tieteenalayhdyshenkilöksi historia-aineille.

Yhteydenottoja voisi kuitenkin aina olla enemmän. Itse en ainakaan ollut aikaisemmin kuullut tieteenalayhdys henkilön virasta, eikä ollut haastateltavakaan omina opiskeluaikoinaan,

vaikka kyseistä palvelua onkin yliopiston kirjastolla tarjottu nykyisessä muodossaan vuodesta 2017 lähtien, ja vastaavaa työtä tehtiin jo aikana ennen Kaisa-taltoa. Uskoisin myös, että on muitakin opiskelijoita, joilta jää kirjaston palveluita hyödyntämättä, sillä niistä ei ole tietoisuutta.

Kysyimmekin, millaisia muita palveluita kirjastolla mahdollisesti on, joita opiskelijat eivät tiedonpuutteen vuoksi hyödynnä. Tätä seurasi pitkä lista kaikenlaista, vaikka siitä ”semmoinen käytetyn auton kauppiaan fiilis” saat- taa kuulemma välittyäkin. Esimerkiksi kirjasto järjestää erinäisiä tekoälykou- lutuksia, ja Helkassa on nykyään myös tekoälyhaku, jolle voi esittää selkokielellä kysymyksiä. Vastauksek- si saa paitsi lyhyen tekstin, myös viisi eri artikkelia aiheesta.

”Sitä pitää tietenkin pystyä kriittisesti lukemaan sitä vastausta, ja etenkin jos suomeksi kysyy, niin se voi olla vähän englantia suomeksi se vastaus.” Lisäk- si tekoäly saattaa vastata faktuaalises- ti virheellisiinkin kysymyksiin, kuten ”miksi Saksa voitti toisen maailman- sodan”.

Peura mainitsee myös tieteenalaop-

paat, nykyiseltä nimitykseltään Re- searchGuidet, joihin kootaan materi- aaleja alakohtaisesti. Oppaasta löytyy muun muassa uusia väitöskirjoja, linkkejä tietokantoihin, artikkeleihin, monografioihin ynnä muuhun.

”Paljon palveluita ja materiaaleja kyllä löytyy kirjastosta, mutta en osaa sanoa kuinka paljon niitä käytetään. Aina voisi käyttää enemmän, ja mitä enemmän niitä käytetään niin sitä luultavammin ne myös säilyy meillä.”

Vastaavasti kysyimme myös, onko Peuran mielestä kirjaston palveluissa hänen mielestään aukkoa.

”En tiedä, onko palveluissa välttämät- tä aukkoa, mutta ehkä joissain palve- luiden kattavuudessa voi olla.” Kir- jasto tarjoaakin hyvin laajasti erilaisia palveluita, ja samoin myös sen käyttä- jillä on monenlaisia tarpeita. Eri tie- teenalojen vuoksi on tarvetta erilaisil- le aineistoille, sekä fyysisinä että säh- köisinä. Lisäksi kaikenlaiset kirjaston tilat ja palvelut ovat monelle tarpeel- lisia eri tavoin: ryhmätyötilat, puhelu- tilat, opiskelutilat sekä tarve käyttää yliopiston tietokoneita, tulostimia ynnä muuta muodostavat laajan kir- jon tarpeita.

”Niin väkisinkin kattavuus on joissain kohdin heikompa.”

Lopuksi kysyimme vielä, mikä tieteen- alayhteys henkilön työssä on ollut parasta ja pahinta. Ensimmäisenä esil- le nousivat asiakaskohtaamiset, jotka kattavat molemmat kategoriat.

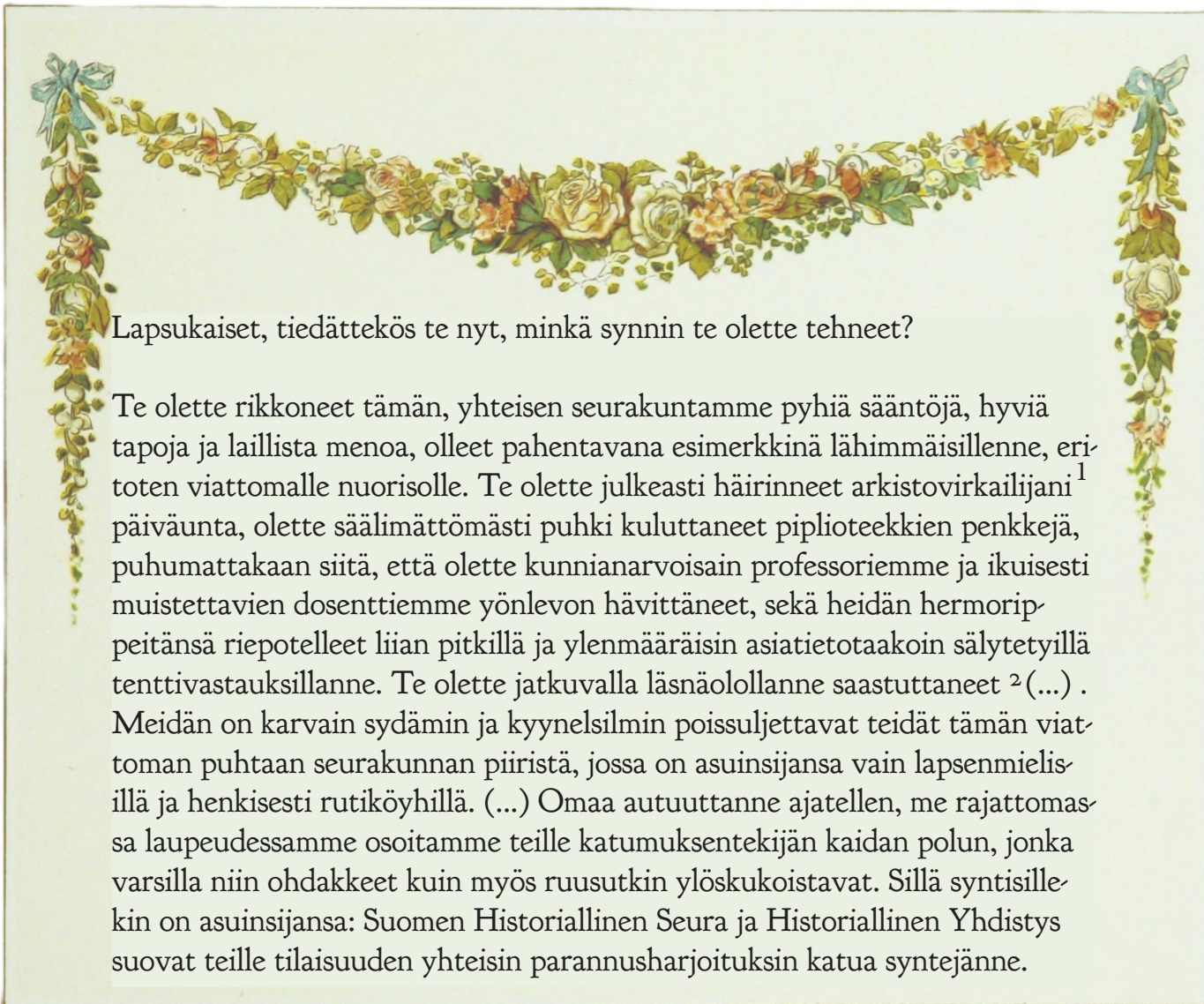
”Riippuu tapauksesta, että kumpaan laariin menee.”

Vastaavasti molempiin kategorioihin sopii myös kevätkesän hässäkkä tutki- joiden aineistohallintasuunnitelmien tarkastamisen kanssa. Kiirettä puk- kaa, ja etenkin täysin eri tieteenalan suunnitelmista ollessa kyse, työ saat- taa olla hyvinkin haastavaa.

Lisäksi positiivisena asiana Peura mainitsee myös podcastien tuotannon. Hän tekee yhtä vapaa-ajallaan, mut- ta myös tuottaa yliopiston kirjaston Avoimella otteella -nimistä podcastia, jonka kuudes tuotantokausi ilmestyi tänä keväänä. Ohjelmassa Peura jut- telee kahdestaan vaihtuvan tutkijan kanssa vieraan tutkimusaiheesta, ”eli vähän semmoinen sisäänheittotuote.”

Haastattelu: päätoimitus
Teksti: Kai Pesonen
Kuva: Katarina Kobychева₁₃

Arkistovastaavan arkistopöytäkirja: Rovasti Johanneksen potkiaispuhe valmistuneille kevätjuhlassa 1955

Lapsukaiset, tiedätkös te nyt, minkä synnin te olette tehneet?

Te olette rikkoneet tämän, yhteisen seurakuntamme pyhiä sääntöjä, hyviä tapoja ja laillista menoa, olleet pahentavana esimerkkinä lähimmäisillenne, eritoten viattomalle nuorisolle. Te olette julkeasti häirinneet arkistovirkailijani¹ päiväunta, olette säälimättömästi puhki kuluttaneet piipoteekkien penkkejä, puhumattakaan siitä, että olette kunnianarvoisain professoriemme ja ikuisesti muistettavien dosenttiemme yönlevon hävittäneet, sekä heidän hermoripeitänsä riepoteelleet liian pitkällä ja ylenmääräisin asiatietotaakoin sälytetyillä tenttivastauksillanne. Te olette jatkuvalla läsnäolollanne saastuttaneet² (...). Meidän on karvain sydämin ja kyynelsilmin poissuljettavat teidät tämän viattoman puhtaan seurakunnan piiristä, jossa on asuinsijansa vain lapsenmielisillä ja henkisesti rutiköyhillä. (...) Oma autuuttanne ajatellen, me rajattomassa laupeudessamme osoitamme teille katumuksentekijän kaidan polun, jonka varsilla niin ohdakkeet kuin myös ruusutkin ylöskukoistavat. Sillä syntisillekin on asuinsijansa: Suomen Historiallinen Seura ja Historiallinen Yhdistys suovat teille tilaisuuden yhteisin parannusharjoituksin katua syntejänne.

¹ Kirjoitusvirhe dokumentissa? Arkistovirkailijain? Kontekstista voi päätellä, ettei kyseisellä henkilöllä ole omaa nimenomaista arkistovirkailijaa, jonka päiväunta graduntekijät olisivat arkistopyynnöillään häirinneet.

² Tässä kohtaa teksti siirtyy seuraavalle sivulle, jota ei digitoituna löydy. Tästedes ollaan Historian Tekijöiden varassa, johon puhetta on lyhennelty.

Näillä sanoilla keväällä 1955, eli tasan 70 vuotta sitten, ”Rovasti Johannes”, jonka todellinen identiteetti jää arkistovastaavalta piiloon, nuhteli valmistuneita maistereita Kronoksen kevätjuhlassa. Mietin, olisiko hienompaa vain lähettää puhe sellaisenaan ilman sen suurempaa kontekstia. Päädyin tulokseen, että vaikka se olisi yksinään dramaattisempi, avaan dokumenttia hieman ”lapsenmielisten ja henkisesti rutiköyhien” iloksi.

Puheeseen törmäsin ensi kerran lukiessani Teemu Ojanteen toimittamaa historiikkia Historian tekijöitä – Kronos ry 60 vuotta. Siellä puhe esitetään lyhennettynä versiona esimerkkinä siitä, kuinka Kronos oli 1950-luvulla profiloitunut tiedekuntajärjestöksi verrattuna osakuntiin, joissa vanhemmillakin jäsenillä oli paikkansa. Historiikkia on muuten opiskelijahuoneella noin 84 myyntikappaletta, joiden myymisestä on hallituksessa keskusteltu. Kannattaa ostaa, jos ne saadaan myyntiin! Kirjassa on hienoja anekdootteja Kronoksen historian vaiheista, kuten Matti ”Pavlovitš” Klingen ”slavofiilinen salaliitto”.

Suurin tarvittava kontekstinpalanen

puheen ymmärtämiseksi on Kronoksen syntyhistoriassa. Vuonna 1875 perustettiin Historiallinen Yhdistys, jonka keskeisimpiin tavoitteisiin lukeutui ylioppilaiden historiallisen tietämyksen syventäminen ja laajentaminen. Järjestö kuitenkin 1940-luvulla oli muuttunut pääasiassa maistereiden ja tohtorien tieteelliseksi yhdistykseksi, joten historioitsija Eino Jutikkala (jota vielä 1990-luvulla kronoslaiset nostivat ilmaan tuolilla vuosijuhlillaan t. Lappalainen) halusi edistää tätä tavoitetta ottamalla ylioppilaat mukaan. Yhdistyksen kokouksessa 2.II.1945 päätettiin ”Historian opiskelijain kerhon” perustamisesta Yhdistyksen alaosastoksi, ja 30.II. samana vuonna kerhon nimeksi äänestettiin Kronos. Näistä hetkistä Kronos laskee vuosia edelleen, ja tällä laskulogiikalla täytämme tänä vuonna 80 vuotta. Jihuu!

Kronoksella oli Yhdistyksen alla melko suuri autonomia, ja jo toimikaudella 1948-1949 Kronoksen raha-asioita alettiin hoitamaan erillisenä Yhdistyksestä. Vuonna 1949 Kronos liittyi Tiedekuntajärjestöjen keskustoimikuntaan, yliopiston rehtori vahvisti kerhon säännöt 1952, ja samana vuonna Kronos irtautui His-

toriallisesta yhdistyksestä.

Toisin sanoen, Kronos on saanut alkunsa perustutkinto-opiskelijoille tarkoitettuna kerhona. Tämä näkyy edelleen esimerkiksi Kronoksen sääntöjen 6. pykälän 1. momentissa, jonka mukaan ”Yhdistyksen jäseneksi voi liittyä jokainen Helsingin yliopistossa kirjoilla oleva ja siellä perustutkintoa suorittava historian opiskelija. 7. pykälässä taas jäsenyyden katsotaan päättyneeksi, mikäli jäsen on suorittanut ylemmän korkeakoulututkinnon ja hänen opinto-oikeutensa päättyy.

Mainitsen pykälät vain korostaakseen sitä, että Kronos on perustutkinto-opiskelijoiden järjestö syntyhistorialtaan ja nykyisyydeltään. Tähän myös potkijaispuhe porautuu. Kevätjuhlassa järjestettävissä poispotkijaisissa valmistuneet maisterit kirjaimellisesti potkittiin pois järjestöstä. Historiallinen Yhdistys mainitaan puheessa, koska Kronoksen juuret ovat siellä, ja koska Yhdistyksen toiminnan pääpaino oli ja on alalta valmistuneille järjestettävässä toiminnassa. Suomen Historiallinen Seura vuorostaan tunnetaan nykyään pääasiassa Agricola-verkon ylläpitämi-

sestä.

Kannatan jonkinlaisen potkijaisten kaltaisen perinteen herättämistä uudelleen, sillä yliopiston luovuttua paperisten tutkintotodistusten jakamisesta huomattavasta opiskelijoiden vastustuksesta huolimatta, maisteriksi valmistuminen kuulostaa jotenkin todella arkiselta tapahtumalta. Yliopisto järjestää promootioita tätä varten, mutta heille, jotka eivät halua pönöttää päiväkausia maksettuaan siitä satoja euroja, ei tästä ole iloa. Olisi hienoa, että Kronos muistaisi myös meidät jättäviä vanhoja tekijöitä – vaikka sitten haukkumalla heidät pataluhaksi liiallisen sivistyneisyyden vuoksi.

Pauli Sirén

Menneisyyden katse

Ateneumin taidemuseossa 7.3.-24.8.2025 pidettävä näyttely Rajojen rikkojat kokoaa yhteen Pohjoismaista, Baltiasta, Saksasta ja Puolasta 1800-luvun Saksassa taiteilijoiksi opiskelleiden ja työskennelleiden naisten töitä. Näyttely sekä kertoo naisten kohtaamista vastoinkäymisistä, että esittelee heidän kovan työnsä hedelmiä.

Muutama viikko sitten seurasin pikkusiskoani kauniiden muotokuvien täyttämään näyttelysaliin. Salin seinillä riippuvat potretit kuvaavat elämän eri vaiheessa olevia naisia. Osa naishahmoista tuijottaa kävijää rajan takaa tyynellä ilmeellä, osan suupieli näyttää jopa taittuvan hienoiseen hymynkareeseen. Taiteilijat ovat onnistuneet vangitsemaan kankaalle myös monta surusilmäistä ja vakavakatseista naista. He ovat kuin aavemainen kuiskaus menneisyydestä: me olimme täällä ennen teitä.

Näyttelyteksteihin tutustuminen herättää teosten lumovoiman vallassa olevaa kävijän pohtimaan, millä hinnalla naiset toteuttivat taiteellisia pyrkimyksiään aikana, jolloin heillä ei

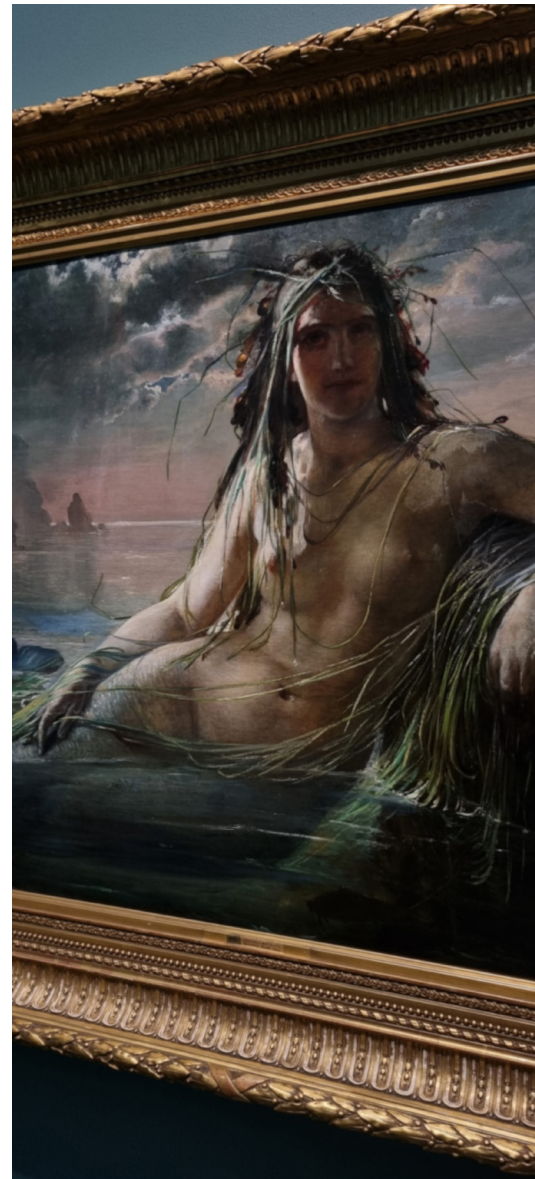
ollut samanlaista mahdollisuutta kouluttautua taiteilijaksi kuin miehillä. Yleensä koulutus hankittiin ulkomailta. Matkaan ei lähdetty noin vain. Ei ollut tavanomaista taittaa taivalta yksin, vaan naiset tarvitsivat usein mukaansa saattajan. Rahoitusta ja suvun tarjoamaa turvaverkkoa vailla olleen naisen mahdollisuudet toteuttaa luovuttaan olivat rajoitetut.

Elisabeth Jerichau-Baumannin Merenneito (1873) on vaikuttava katseenvangitsija. Tummatukkaisen naishahmon hiuksilla lepää levästä ja muista meren antimista solmittu kruunu. Suomujen peittämä pyrstö kielii siitä, että ilmestys on vesien syvyyksistä pintaan uiskennellut seireeni. Maalaus tuo näyttelyyn

mieltä kutkuttavia fantasian elementtejä. Se saa ajattelemaan, millainen rooli eskapismilla oli ajan taiteen innoittajana. Vaikeat ajat saavat ihmiset turvautumaan satuihin, kääntämään ajatukset johonkin yli-maalliseen ihanaan. Pohdin, kuvastuuko romanttisista teoksista tietynlaista halua paeta maailman julmuutta lempeämpään todellisuuteen.

Lilly Waltherin kauniin pastellinsävyinen maalaus vuodelta 1895 on yksi esimerkki näyttelyn useista luontoaiheisista teoksista

Elisabeth Jerichau-Baumann:
Merenneito (1873)

Romanttisuutta ei löydy ainoastaan naishahmoja kuvaavista teoksista, vaan siitä löytyy viitteitä myös näyttelyn muita aiheita kuvaavista teoksista. Victoria Åbergin maalaus Näkymä Caprilta (1879) on unenomainen näky vaaleanpunaisine hattarapilvineen. Viilenevässä illassa ruusunpunaisena kylpevät kalliot luovat maalaukseen aistikkaan tunnel-

man. Teoksesta on aistittavissa tietynlaista herkkyyttä, näkymä on kuin haavekuva joltakin toiselta planeetalta.

Teoksiin kätkeytyvän historian karut puolet palauttavat kävijän takaisin maankamaralle. Näyttelytekstejä lukiessa käy ilmi, ettei 1800-luvulla eläneen taiteilijan osa ollut helppo, ei ainakaan jos luovan työn tekijä sattui olemaan nainen. Taiteilijaksi halunneen naisen polku oli usein kivinen. Naisten katsottiin häiritsevän miesten opiskelua, minkä vuoksi useat heistä hankkivat taiteilijankoulutuksen yksityisoppilaina. Vain tietyt aiheet, kuten asetelmat, nähtiin olevan sopivia naisten kuvattaviksi.

Lahden Kaupunginteatterissa vuonna 2000 esitetyssä Anna Karenina -nimisessä näytelmässä käytetty punertava puku on dramaattinen ilmentys. Se iskee näyttelystä luettavan viestin ytimeen. Mekko on samalla sekä kaunis, että synkkä. Traaginen teos on omiaan nostamaan esiin naisten oikeuksien historian epäkohtia.

Katson siskoani ja mietin, miten erilaista elämämme olisi ollut tuona kaukaiselta tuntuvana aikana, josta ei

kuitenkaan ole kulunut kuin muutama vuosisata. Ihmisen muisti on kovin lyhyt, eikä nykyaikana elävän tietenkään ole mahdollista saada täysin autenttista kokemusta 1800-luvun elämästä. Taiteen saralla rajoja rikkoneet naiset antavat kuitenkin aineksia myös omien elämänvalintojen puntarointiin. Näyttely koostuu teoksista, joiden tekijöillä oli poikkeuksellista rohkeutta, uskallusta uhmata heille asetettuja rajoja.

Teksti ja kuvat: Salla Niemelä

Hämärä valaistus korostaa jalokivien sävyissä kimaltavia pukuja lumoavalla tavalla. Kuvassa puku näytelmästä Anna Karenina, Lahden Kaupunginteatteri (2000), pukusuunnittelu: Kaija Salaspuro ja puku näytelmästä Aurora, Espoon kaupunginteatteri (2002), pukusuunnittelu: Johanna Viitanen

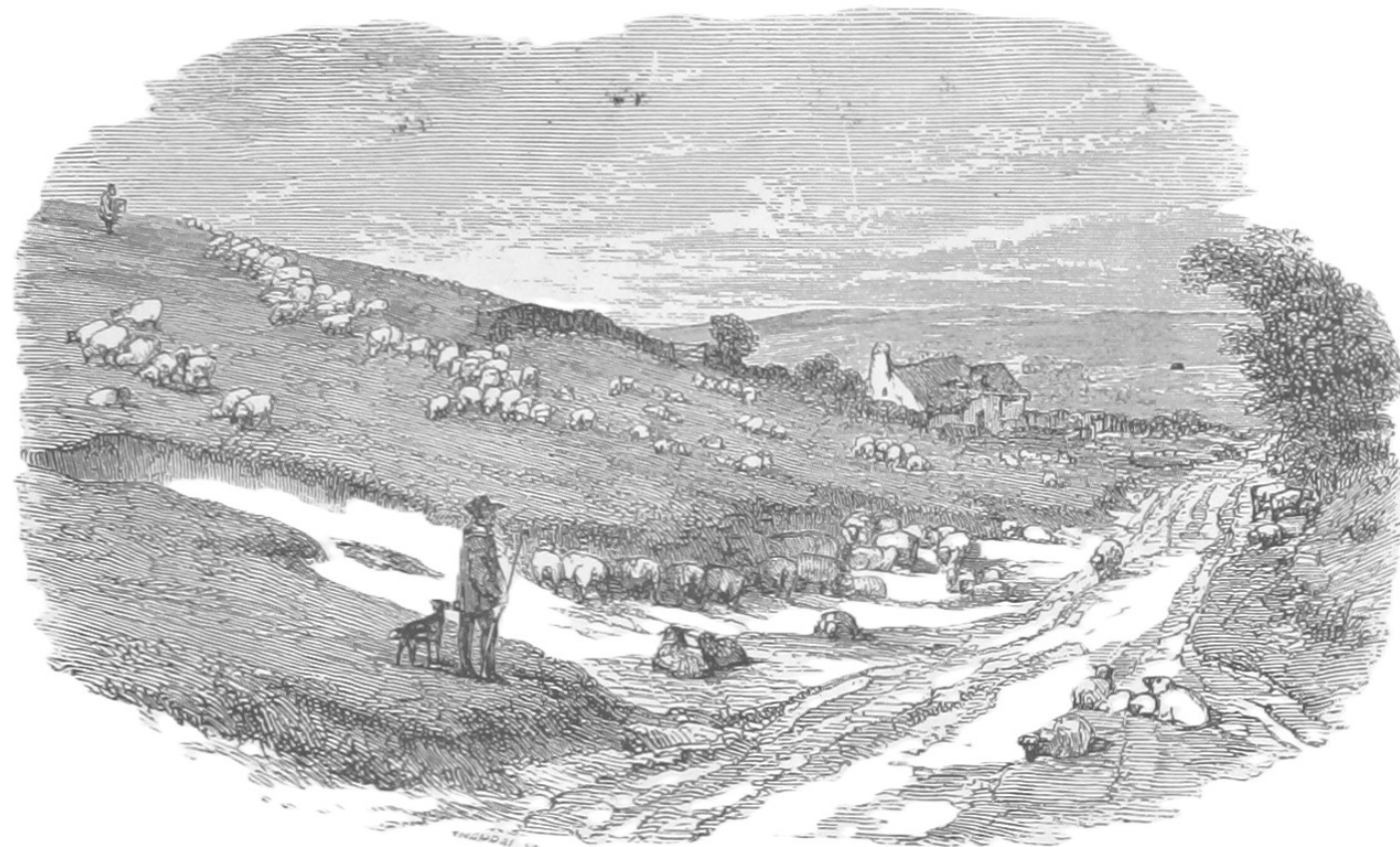
Herra Hulot'n hippitukka

Kun runoilija ei saa hyvää aihetta keksityksi säkeistöönsä, ojentuu tämä koluamaan patologioidensa arkkua, eli loruilee siitä, mikä juuri sillä hetkellä ottaa eniten päähän. Allekirjoittaneelle se on tilillä irvistäen pyörivät 38 penniä, jotka nekin pankki muuttaman päivän kuluttua imaisee ahnaaseen kuukausimaksukurimukseensa, syösten sähköisten oravannahkain katteet kevätpakkasille. Ongelma toisaalta hankaloittaa loppukuun ravitsemustilannetta, mutta kaltaisellani läntisellä elopainoisella on onnekseni etuoikeus asennoitua nälän tunteeseen elämyksellisenä luksustuotteena, joka olisi varmasti vaivatonta brändätä vaikka trendikkääksi kulutusartikkeliksi. Kenties jätän vielä tämän kerran kuitenkin seuraamatta kyynisen markkinapöhinän pillipiparia — paitsi jos se vetää ihan hemmetin kovaa Locomotive Breathin.

Kevät on talven kinosten alta putkahtelevien koiranpaskojen, hankeen sammuneiden spurgujen ja tunneskaalojen aikaa, joten edelliskappaleen kaltaiset känkkäränkätkin istuvat sen sävypalettiin paremmin, kuin Suomen

harmaan alavireisiin luonnoloihin yleensä. Yksi tunne ei sulje toisia kuitenkaan ulos, ja tuntemusten päävärien sotkeutuminen onkin tavallisempi valoirmiö, kuin niiden harhaanjohtava erittely antaisi ymmärtää. Tunteen ja järjen ikuisuuskysymykset ovatkin slaavikyykänneet mieleni päällä kuluneena keväänä, jona olen pohtinut kapinan olemusta.

Cambridgen sanakirja määrittelee 'kapinan' (kaupallisuudeksi: rebellion)

laveasti ylempien tahojen, sääntöjen sekä yleisen käytöksen vastaiseksi toiminnaksi, mistä olen samanaikaisesti sekä ilahtunut että murheellinen. Ilahtunut sikäli, että määrittelyn mukaan kapina on ilmeisen alati kytevä, joka notkosta ja arkisen piruilun eleestä pulpahteleva ilkikurinen rikkaruoho normitusten hienonpöyhkeässä kukkatarhassa, joka vaikuttaisi olevan vieläpä kohtuullisen tasa-arvoisesti kenen tahansa istutettavissa. Murheellinen olen kuitenkin sikäli, että laaja määrittely myös kuolettaa asian väkevyyttä. Kun kaikki kapinoivat, kapinoiko kukaan, tai mikään?

Eriteltäessä joitakin julkilausutun kapinan kirkkokuntia; sosialismi edistyksellisyydessään on kapinatilassa kaikkea mennyttä ja olevaa, ja rock- ja rap -musiikki puolestaan aivan kaikkea, mutteivät kuitenkaan mitään erityistä vastaan. Metafyysikan hiukkaskiihdyttimeen survottuna kunkin kapinallisuuden liikevoima näyttäisi kuitenkin juontuvan samasta alkeishiukkasesta, joka on jonkinlainen käsitys pyhyydestä. Pyhyys osaltaan on taas vähän kuin 95:en oktaanin bensini, jolla nuori kapinallinen ensin ajaa vanhempansa autolla rikospaikalle, ja polttaa sitten kirkon. Pyhyyttä vastaan on nimittäin mahdoton kapinoida, ellei sen olemassaoloon ensin jollakin tavalla usko. Alttaripöytään purrakseen vaativat kapinan liekit sytytysnesteekseen elävän uskon vihkivettä.

Tämän erikoislaatuisen seikan johdosta kapina siis väkisin edellyttää jonkinlaisen pyhyyteen sidotun singulariteetin, jonka ikonit sitten töhriä kirkkovenein ja rakkauden tuulimyllyin. Jo ironiainkin jälkeiseen ironiaan leivottu nykyaika tuntuisi tarjoavan tähän ensisilmäyksellä kuitenkin happaman maaperän, katsoohan jälkijälkinykyaikainen (kaupallisuudeksi:

post-postmodern) tyyli- tai perinteisiin pyhyyden ilmaisuihin kohdistuvan kapinan kenties ainoaksi vielä ummehtuneemmaksi kliseeksi, kuin kapinan perinteiset kohteet itsessään. Kapinan kysyntä ei tällaisessa, nykyaikaisuudessaan peräti kolmesti kerrostuneessa, yhteiskunnassa olekaan enää juuri sillä lailla perinteinen, että aineellisen kulttuurin tila omaehtoisesti kehottaisi räjäyttämään Bastiljin muureja. Tutkija Ronald Inglehartin kuvaaman ns. niukkuus- ja sosialisatiomallin mukaan yhteiskunta siirtyykin riittävän aineellisen tason saavutettuaan jälkiaineelliseen (kaupallisuudeksi: postmaterial) tilaan. Eli siis suomeksi sanottuna, riideltään keskimääräisen elitasonsa siedettävälle tasolle, ihmiset hankkivat uusia riitelyn aiheita yksilöllisyytensä toteuttamisen ja vastaavien henkisten arvojen tiimoilta.

Malli käykin vaistomaisesti järkeen, mutta on yhteiskunnan henkisen kehityksen kuvaajana kömpelö, sillä räjähdysmäisesti lisääntynyt aine ei jälkiaineeksi muuttuessaan ole hävinnyt tietenkään mihinkään. Henkistyneessä muodossaan on se ideologiain tuolileikkissä ennemminkin varastanut ihmisyiden istuimen diskursiivisen Isän

oikealta puolelta, sieltä tuomien eläviä ja kuolleita — sikäli kuin näillä vielä on eroa. Suomen kaltaisissa jälkiteollisissa yhteiskunnissa ei köyhyyttä ja viheliäisyyttä määritäkään, näin esimerkiksi, enää päivittäisen ravinnon, juoksevan veden taikka edes koulutustason kaltaiset seikat, vaan aiheellisemmin kyvyttömyys, tai erityisen raskauttavissa tapauksissa haluttomuus, ilmaista ulkoista yksilöllisyyttä aktiivijäsenyydellä massakulutuksen puolueessa. Näin myös riippumatta siitä, kohdistuuko kulutus tavaroihin vai sisältöihin. Uusvanha maksiimi sen jo sanoi: vaatteet (on mun aatteet).

Kapinallisuuden uskottavuutta hirttaa sekin, että sen (v)aatteeseen pukeutuminen on historiallisen vai- vatonta siten, ettei itsessään tarvitse muuttaa mitään oleellista. Aikamme liberaaliteologisessa valtakirjassa kristityn suhde rikkomukseen on esimerkiksi tuomarivaltioistunut hyvin samaan tapaan kuin maallisen lainsäädännön. Niin sydämen kuin kädenkin teot ovat eriytyneet varsinaisesta transendenttaalisesta moraalista, ja kiinnittyneet maallisen utilitarismin, elleivät suoraan hedonismin perustuslakiin. Nykyaajan kristitty on

ehdottoman armonlahjan nautinnossaan siten oikeastaan vieraantunut varsinaisesta sisäsyntyisestä synnillisyyden kokemuksesta, ja täten surkastuttanut sielunhoitonsa synnin tunnustuksesta synnin tunnistukseksi. Kun synti tällä tavoin vuorautuu sisältä tyhjäksi, on kapitalismin kapula näin päätynyt vahingossa Jumalalle, virsien taas soudessa syntisäkeille.

Hyvinkin rinnasteisesti, ilmasto- ja ympäristöaktivismi, aikamme ainoalla millään tavoin transgressiiviseksi brändäytyvä liikevoimainen kansalaisliikehdintä, on jälkiaineellisuuden estetiikassaan räikeän paljas: urbaanien, keskiluokkaisten, sosiokulttuuristen valtakirjassien suojaamien sekä poikkeuksetta paremmin amerikanenglantia kuin äidinkieltään osaavien liike. Näiden seikkojen vuoksi en usko hetkeäkään, että — periaatteessa oikean sävyistä — luonnonsuojelua kannatettaisiin merkittävässä määrin niin-

kään biodiversiteetin, ihmiskunnan terveen luontosuhteen, saatikka jälkimmäiseen kytketyn uudenlaisen elämäntavan synnyttämiseksi. Useimmille asian äänenlausumaton pääperiaate vaikuttaisikin olevan ennemmin materialistiseksi kulutusbakkanaaliksi supistuneen elämänmuodon vapauttaminen ilmastoahdistuksen kalvasta kulutuskrapulasta. Tämän vuoksi heitänkin kylmän arvion, että siihen päivään mennessä, jona ihmiskunta viimein julistetaan hiilineutraaliksi, ilmaston pintapuolisesti palosie-

luiset peräänkuuluttajat tuskin kokevat — ainakaan kaupunkien virkistysalueiksi nimitettyjen ihmiskäden monumenttien ulkopuolista — luontoa sitenkään sen kummemmin omakseen, saatikka kiinnostavaksi. Päinvastoin, he tulevat kiireen vilkkaa viskaamaan pinssikoristellut sissitakkinsa taloyhtiöiden sekajätteisiin, ja eristäytyvät täysillä kaikesta luontoon etäisestikään liittyvästä hiilineutraalien ulkomaan bilematkojen, bistrobrunssien, pikamuodin, anglosaksisen massaviihdeimperialismin ynnä muun poroporvarillisen pinnallisuuden vapaasti saalistettavaksi. VAE VICTORI, mikä kapinat nujertaisikaan, elleivät kapinat itse!

Kaiken muun tyhjän toimittamiseni oheen, olen hiljan alkanut huvikseni myös tutkailemaan 60- ja 70-luvun kotimaista poliittista nuorisokulttuuria. Vaikka nuorisopolitikointi lähtökohtaisesti perustuukin harhaisuudelle, niin vertailllessani sitä oman aikamme hajuttoman puisevaan nuorisojärjestötoimintaan alan potemaan hiukan lapsellista nostalgiaa aikakautteen, jota en ole omakohtaisesti edes todistanut. Näin siksi, että tirkistelllessäni aikakautta historian sameiden lasien läpi, ajankohdan aatteelliseen nuorisoliikehdintään vaikutti liittyneen vielä edes jonkinlaista nuorison itsetietoisuuden kaipuusta nousutta kömpelöä aitoutta. Sen piirissä

yhteisöhenki sekä sovinaisuuden rajojen luova rikkominen vaikuttivatkin olleen yhä yleisiä, jos eivät yhtä yleisesti tunnustettuja, hyveitä. Täten idealististen iskuhuutojen — sekä penskojensa hakkaamisella kranaattikauhuaan käsitelleen veteraanisukupolven paheksunnan — kera ilmaan nousivat silloin yhtälailla hienon kuuloisista ihan-teista helisevät nyrkit,

Love Recordsin levyt kuin halvat punkkupullot (»Suj on siit hei vittu kojkki auki, ejä saatana tojjeen jäikytteje!«).

Tuon mehuisan ja meluisan rappioromantiikan rinnalla ei nykyajan vasemmistolikkeillä ole nuorille tarjottavana juurikaan sielunravintoa; ainoastaan mauttomaksi jauhettua broilerieinestä. Toiminnan areenan täyttääkin nyt lähinnä sosiaalisen median kasvottomina brändi- ja fleimisotina käytävä kulttuurikamppailu jo vallattujen asemien pitämiseksi. Täten yksilöllisen näkemyksellisyyden, innostuksen tai tulevaisuuden toiveikkuuden ainoina osina onkin toimia enää puoluepoliittisen konsensuskulttuuripatteriston ampuman epäsuoran tulopoliittisen tulen ammustavarana. Nykyoikeistokaan ei kannaltaan edusta sen suurempaa elämänmyönteisyyttä, sillä ylemmän stratan kaaderiliike, täydessä itsetie-

toisuudessa, hautoo munissaan pelkkää luovaa tuhoa ilman luovuutta. Mitä kaikkea se valtansa rajoissa kykeneekään surmaamaan, sen haudalle se ylpeästi rakentaa pelkkää röyhkeimpien ja ahneimpien käsiin virtaavaa myyntiarvoa.

Nämä ankeat näkymät saattoivat minut kuitenkin ainakin yhden oivalluksen äärelle. Säilyttääkseen itsestään jotakin, niin jo maaliinsa juosseen kapinan ei juoksijainsa iän karttuessa tulisi laantua, vaan vaihdettava kulkusuuntaa.

Nuori asettuu menneisyyttä vastaan silkalla aikansa kollektiivisen hengen lataamalla keskipakoisvoimalla, mikä ei vaadi yksilöltä sen enempää suurta tietotaitoa, ymmärrystä edustamaan muutoksesta, kuin varsinkaan käsitystä siitä, mitä olemassaolollaan kantaa historian kompostiin. Maailma ympäriltä muuttuu viimeisimmän su-

kupolven näköiseksi omalla painollaankin, ilman sen suurempaa tietois-
ta osallistumista — paitsi niiltä har-
voilta, joita henkilötyypistä riippu-
en ajavat sukupolvensa ääniksi joko
yksilön vaikutusmahdollisuuksiin
kohdistuvat suuruudenhullut kuvi-
telmat, narsismi, tai (niiden ainoiden
todellisten suuruuksien tapauksessa)
onneton vahinko.

Varttuneen sieluntehtäväksi sen
sijaan tulee paitsi alkaa hiljalleen
käsittää omaa maailmaansa, myös
kääntää kapina kohdistumaan ul-
komaailmasta kohti itseä, egoa. Vart-
tuneen aidoin, ja samalla väkevin,
kapina kohdistuukin siis itseän ja
omiin ehdollistettuihin ajatusmallei-
hin, eikä niinkään jo olemassaolevaan
kulttuuritilaan, joka häntä seurannei-
den sukupolvien myötä joka tapauk-
sessa valahtaa hiekan lailla läpi iän
jäykistämien sormien.

Mutta mitä vastaan sitten nuori voi-
si edelleen kapinoida nyt, kun kävyt
selänkin alla ovat jo maatuneet?
Kuten todettua, maailman muuttami-
nen on itsessään ihmisenä olemisen
väistämätön ominaisuus, jonka
mieltäminen sellaisenaan kapinaksi
olisi yhtä hampaatonta kuin laiskaa-

kin. Esimerkiksi, kulmikkaista syistä
jo valmiiksi aution pääsiäismessun
boikotointi ei pahemmin säteile
kipua kansan yhteismielen hermo-
soluihin. Päinvastoin, julistaahan
tuo messusaarna, että rock and roll!
Uutiset ovat kuitenkin hyvät, sillä
mahdollisuudet ovat todellisuudes-
sa laajemmat kuin kenties koskaan
jälkitekollisena aikana, ja tulevat vain
monipuolistumaan sitä mukaa, kun
mahdollisuudet sukupolvikapinan
onnistumiseksi haalistuvat olemat-
tomiin.

Kapina ihmisyyden sisäistämisen
puolesta ei nimittäin ole menettänyt
tuumaakaan härskiydestään. Pyhyy-
detkin, joita vastaan nostaa kapinan
liput, ovat siksi helpointa tunnistaa
luotaamalla ajan hengestä ne elämän
sielukkuudelle välittömästi tuhoisat
seikat, joista ei kaikesta huolimatta
voitaisi missään nimessä kuvitella
luovuttavan. Nykyajassa, jossa ihmis-
elämän sisältö pelkistyy pelkän pie-
nen digitaalisen ruudun tuijotteluksi,
tällaiseksi julistautuu ensi sijassa in-
formaatioteknologian laajamittainen
väärinkäyttö.

Mainitun väärinkäytön johdosta ovat
algoritmiperustainen sisältökulutus,

sekä kanssaihmissen pelkiksi digitaali-
siksi ärsykeiksi abstrahoituminen,
ottaneet nimittäin musertavan etu-
sijan verrattuna millään tapaa inhi-
milliseksi tunnistettavaan vuorovai-
kutukseen. Näin puhumattakaan
kielimallitekoälyjen esiin manaamasta
filosofisten zombien aamunkoitosta.
Ilmiön sterilisoiva vaikutus yhtä kaik-
ki sisäisen lukutaidon tilaan, kuin
kykyymme empatisoida ihmisluonteen
rikasta rikkonaisuutta, tulleeekin täst-
edes olemaan koko lopun historiaa

jatkuva, alati ihmisyyden painoa
laskeva sukupolvikokemus. Lopulta
jälkeemme jäänee enää vain ulkoisesti
ihmishahmoisia, hengeltään onttoja
kuoria, joiden ainoa — ja viimeinen
— arvo on dopamiininarkomanialle
alistumisellaan syvään halveksia omaa
inhimillistä potentiaaliaan.

Erityistarkalla kohdistuksella soisikin
siksi tuhoon tuomitun kapinan täh-
dätä kiväärillään juuri kyseisen au-
tuuden pyhänjätöksiin; makasiini
kovapanosladatauna inhimillisen rön-
syn, joviaalisuuden, samaistumisky-
vyn, kokemuksen rikkauden, tekstuaa-
lisen sävykkyyden, hetkessä elämisen,
tukahduttavasta ärsyke-
pommituksesta vapah-
duksen, sekä ennen kaik-
kea kasvokkaisen inhi-
millisen kohtaantumisen
Amorin nuolin. Miele-
täni tasapäistäväään mu-
kavuuteen ja suoravii-
vaistumiseen alati lan-
keavassa maailmassa
tulisikin jääräpäisesti
sitoa itseään yhtä kaikki
ihmisen sielullisen pe-
rusolemuksen, kuin siitä
kumpuavan kulttuurin
eloisuuden avohakkuu-

puihin. Siis elämän elämällisyyden, joka saatuna on lahja, mutta vastaan-otettuna velvollisuus.

Tämän verrattain vaativan kapinaskeeman vastapainoksi, toiveikas lukija saattaa kaivata loppuun vielä jonkinlaista konventioon kuuluvaa, hellään katarsikseen laskevaa pehmennystä. Sellaista ei omatuntoni salli kuitenkaan suovan, sillä todellisuus ja usko toimittavat asioitaan eri lainalaisuuksin, toivon ja armon kuuluessa näistä yksin jälkimmäisen piiriin. Todellisuuden paikallisena edustajana välitän sähkeen kuitenkin senkin suurlähetystöltä. Suon erääksi ihmisyyden määrittävistä piirteistä nimittäin traagisuuden, josta hyvin pitkän ja kivuliaan työstövaiheen jälkeen jalostuu koomisuus. Traagisuuden jalostumista jaloin on kuitenkin tyyneys: ironialla kuivatuissa kärsimyksen kyynelissä lepäävä sielun helpotus, jonka lohdutuksen tupaankäy tie yksin kautta komedian kuplivan kulmakuppilan, illan esiintyjinään Juice Leskinen, M. A. Numminen ja Pikakassa.

Kyse ei siis ole dharmasta, tai muustakaan maailmaa ylenkatsovasta pyhydestä, vaan hurskaan riettaasta

darrasta, jossa koiranleuka hartaasti louskuu ihmisenä olon ristiriidat täysin kokeneena, käsittäneenä, hyväksyneenä sekä lopulta, jollakin järjeltä salatulla tavalla, rakastamaan oppimana. Ihmisyyden, jonka keskeneräisyyden kustannuksella laskea auringon alla ruokottomat hevosenleikit; mutta sittenkin, päivän iltaansa hämähärryttyä, veisata sille yötaivaan pimeyteen kipinöitään räksähtelevän leiritulen lämmössä lempeä, vilpittömistäkin vilpittömin nuotioveisu.

Mut voihan paska, nyt se Saatanan tili sit meni miinukselle..

Matias Holm

Kulttuuri kuuluu kaikille: ideoita tärkeän alan tukemiseen

Kulttuuri on itseisarvo – vai onko? Surullisenkuuluisien kulttuurileikkausten aikana ei siltä aina tunnu. Niiden myötä olen alkanut pohtia myös omaa kulutuskäyttäytymistäni. Ovathan kirjallisuus, musiikki ja elokuvat ovat rakkaita harrastuksiani, joita arvostan syvästi. Pitäisikö siis Netflix-elokuvaillan sijaan sittenkin mennä korttelikinoon katsomaan kiinnostava uutuusdraama? Tai ehkä päämäärättömän Spotifyn satunnaistoston sijaan musiikista voisi nauttia useammin livenä vaikka paikallisessa kupilassa? Ei tietenkään ole yksilön vastuulla paikata kulttuurin rahoituk-

seen tehtyjä leikkauksia, mutta haluan kantaa yhä useammin korteni kekoon alan puolesta.

Opiskelijan minimaalisella budjetilla voivat kulttuuritapahtumat kuitenkin tuntua ikävästi kukkarossa, vaikka tietäisikin rahojen menevän hyvään tarkoitukseen. Olenkin pyrkinyt löytämään edullisempia vaihtoehtoja. Esimerkiksi Finnkinon alati nousevat hinnat eivät innosta käymään elokuvissa, vaikka suuri elokuvien ystävä olenkin. Onneksi pääkaupunkiseudulta löytyy vaihtoehtoja useita pienempiä elokuvateattereita, joiden hin-

nastot ovat usein hieman huokeamat. Edullisimmillaan kertaliput ovat alle 10 euroa, ja sarjalippuja kaupataan joskus mukavasti alennettuun hintaan. Kinot.fi -verkkosivustolta löytyy koottuna Helsingin, Espoon ja Vantaan korttelikinojen ohjelmistot kätevästi yhdestä paikasta. Muuten kattavalta sivustolta ei tosin löydy esimerkiksi Oodissa sijaitsevan Kino Reginan tarjontaa. Sen ohjelmisto kesälle 2025 julkaistaan varmasti pian, ja luvassa lienee tavalliseen tapaan niin uusia kuin vanhojakin elokuvia, sekä klassikoita että tuntemattomampiakin tuotantoja.

Kulttuurin kenttä on valtavan monipuolinen, josta löytynee jokaiselle jotakin. Helsingistä löytyy lukemattomia mahdollisuuksia päästä kuuntelemaan niin pienten kuin suurtenkin artistien ja bändien live-esiintymisiä. Jos keikkaliput eivät meinaa mahtua budjettiin, järjestetään onneksi maksuttomiakin tapahtumia – esimerkiksi kesäkuun alussa järjestettävät Louhe-la Jam sekä Konepaja Festival ovat saaneet kasattua vaikuttavat kattaukset artisteja esiintymään. Tai miltä kuulostaisivat ilmaiset keikat vaikka Juttutuvassa tai Tenho Restobarissa? Muita kiinnostavia, ilmaisia tapah-

tumia järjestetään toivottavasti kesällä esimerkiksi Käpylän kiskalla ja pian aukeavassa Rauhankahvila Fredrikassa (joka muuten kerää vielä tekstiä kirjoittaessani rahoitusta). Myös kirjastot ovat kulttuuria – ja ilmaista sellaista. Museoihin pääsee paikoin hyvinkin edullisesti opiskelijakortilla, ja ilmaisiakin päiviä järjestetään usein. Kannattaa pitää silmät auki mielenkiintoisten tapahtumien varalta!

Muistetaan siis tukea kulttuuria. Se sivistää, yhdistää ja tarjoaa elämyksiä. Se tuo työpaikkoja ja elinvoimaa kaupunkeihin ja edistää kansalaisten lukutaitoa. Kulttuuri ei kuitenkaan säilytä merkitystään yksinään: jos emme kuluta taidetta, kirjallisuutta, musiikkia tai teatteria, niin kuka sitten? Etenkin juuri nyt leikkausten keskellä koen kulttuurin kuluttamisen erityisen tärkeäksi, mahdollisuuksien mukaan. Avaa siis Helsingin Sanomien menokone, tai vaikka Instagram-tili @helsinkithings ja innostu. Aikamme, huomiomme ja rahamme ovat valtaa – näytetään, että kulttuuri on niiden arvoista.

Hilma Lievemaa

Runoja

Hiirenkorva-aika

hiirenkorva-aika
enkä edes huomaa.
hiirenkorva-aika
elämää tuomaan
luotua muotoa
tahdonkin siks
nyt pysähtyä katsomaan.

hiirenkorva-aika
vuosia suosikkejani
keltaiset sukat
keltaiset kukat
kissanpäivät, takkuiset tukat
aurionläikissä käpristellen
unisina avautuvat.

hiirenkorva-aika.
päivät ennen helleaaltoja.
kiireeni keskellä
haikailen paluusta
hitaaseen onneen.
etsin tuota vehreydestä
etsin pilvenhattaroitten
reunamilta
valkovuokkoin varsilta etsin,
etsin ja etsin ja kiirehdin
kompastellen
hukkaan taas sen.
ja ennen kuin huomaankaan
koivunoksat taitetaan
jo juhannussaunan vihtaan.

Kai Pesonen

Hepparuno

Niityllä kerran, kera Maijan ja Neean
hepparatsaissa laukattiin kolmen
Aamukasteet viel kiilsi, kohti taivaita kiisi
Suviaurinko säteitään suoden

Kedon kukkaset pulmus, nätit perhoiset hulmus
kavioiden kävi klopsotus raskain
Tuuli lämpöisen puhas, ilman raikkaaksi puhals
kavaljeerinain ratsuin mun rakkain

Sitten päätettiin levähtää, apella evästä
kedolle painettiin puuta
Mehukekseihin kestettiin, kesävitsei keksittiin
vaan heppojen mieliin tuli muuta

Kas silloinpa kedolle, humma tuo hepsoille
ruoaksi silmän putkahti
Kaikki säikähti konia, tammoille komia
uros kun laukkasi kohti

Kaakkia luonto, tuo kutsui, mieskunto
ei ruunan sen ollut ei laisin
Uros ulvoen hirnus, Neean tammaa kun kirnus
Neea karju, mut tulos oli laihiin

Hepat kaikki nyt sekos, yksi kyljelleen kenos
kuraskeidoihin itsensä dippas
Käänty vitutus nousuun, Maija pelosta kus housuun
ja minul oli täyttymäs mitta

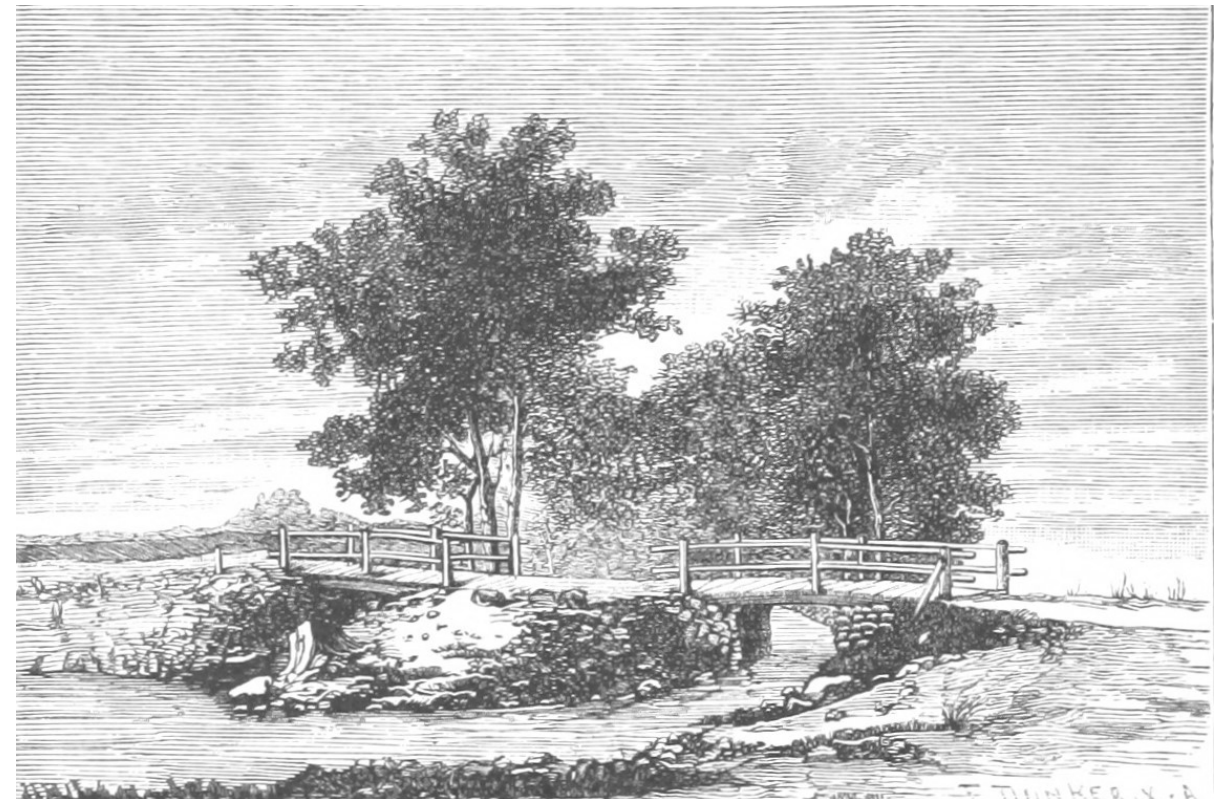
Matias Holm

Tamma kolmas taas nojaan, kaatu päistikkaa ojaan
Kedol mekkala hirveintä laatuu
Alikersantti Lehto, sen jo aikanaan kerto
hevot nai kun niin aittaa siin kaatuu

Ori alkoi viel pierree, ja paskoi mun viereen
tamma altaan jo karkuunkin kirmas
Täältä hittoon kun ehdin, järkiparkaani hellin
syvään vannoin, ja balsamiks kirkas

Mul viimeinkin keitti, yläheijarin heitti
luuvitoiseni orin pärstää kohti
Päästin kaikki nyt turvaan, vedin hevosta turpaan
kuin oisin Conan Barbaari

Heppaharrasteet jätin, toipua kun ennätin
koko koettelmus minuun iskosti
Että yhden nääs poni, on toisen taas koni
ja kolmannen meetvursti

T(e)emu

Matias Holm

”Kuluttajaa onni soisi suoda”, kerran sano
Teemu, mustast perjantaista hälle kun jäi jano
Pelastajan mainos silloin silmäkalvoon saapu
Ilosana kaukaisen tuon idänmaan näin kaiku:
”Hintavapahdus on päälle maan nyt julistettu
Lyijypolton tason hiilijäljin sovitettu
Ei maksa melkein mitään, nurkat täyteen pääset ostaa
Kaupat aina kannattaa vaik laatu oiskin roskaa”

Teemu tuskin usko: ”näinkö vähän tämä maksaa?”
Palvelu sen vakuutti: ”Ei vilunkista taksaa”

Iski Teemuun kiima, äppsin kiireen vilkkaa latas
Siitä eduks hurttapatjan ilmaiseksi sai rakas
Juhla kulutuksen auki skumppapullon aukas
Tilin typötyhjäksi tarjouskarnevaali laukas
Lähti romut matkalle sit valtamerten takaa
Kaman hinnat takas tuki valtion tuo vakaa
Suonet vieroituksesta sai puhtaaks ostosnisti
Ja vihreet kotiin korjas Kiinan kapitalisti

Ei kenenkään sit maailmalle tarvis enää kostaa,
jos lisää vielä voisit sä vaan ostaa, ostaa, ostaa, ostaa, ostaa...

Nyky aikaan päivitetty kommunisti lukee
pääomiaan, Kirjaa pientä punaista vaik tukee
Kas Puolueen on hikipajamuoti uusin voima
Se päällään lännen kuluttaja remmis on kuin koira
On markkinoilla maailman hintakilpa paras ase
Kuluttajavastuu käsitteenä kun on passé
Kaupat myyvät etiikkaa, on aromi sen paha
Sielunkin on hinta, vaan ei koskaan haise raha

Kansa kaikki sekoo, hurmoshulmeessansa kelaat:
”ei omatunto kolkuta kun palvelu näin pelaa”

Kemikaalit patjan EU:n tuoteturva mittas
Liian myöhään, Teemun muijan Fifi niihin kippas
Myös tuotekuvauksissa kuteet vallan kimmelehti
Kuin supikoiran raadot oli Suomeen kun ne ehti
Morkkis alkoi pikkuhiljaa hiipii Teemun pintaan
Itsekunnioitus irtos liian halpaan hintaan
Viel puolet tilauksista matkal hukkuu väärään laariin
Ja Teemun kaikki tiedot jäivät Nalle Puhin haaviin

Öistä sorron nousta ei voi orjain työn tuon paljous,
on kansainvälisenkin luonne markkinatalous

Kronoskooppi

Kesä on tulossa... ainakin kalenterin mukaan. Kevät on ollut muutamia päiviä lukuun ottamatta melko viileä, mutta toivotamme lukijoillemme kuumaa, aurinkoista ja hauskaa kesää. Tämän numeron Kronoskoopista löytyvät tähtien sanelemat ennustukset seuraaville kuukausille!

Oinas (21.3-20.4)

Kuka sanoi, että kesällä ei saisi tehdä mitään intensiivistä? Nyt on otollinen aika investoida omaan lähitulevaisuuteesi. Jos kesätöiden rekrytointijumalien valinta kohdistui tänä vuonna sinuun, voisit säästää mahdollisimman suuren osan palkastasi ja talvi ei ehkä olisi niin karu. Jos taas et saanut työpaikkaa, kesäperiodin kurssien käyminen merkitsee noppien kertymistä etuaikaan ja opintotuen saamista myös kesällä.

Härkä (21.4-20.5)

Tämä kesä merkitsee sinulle jotain uutta. Ole avoin uusille tuulille, ja ota vastaan jokainen mahdollisuus, joka sinulle tarjotaan. Saatat aloittaa kesällä esimerkiksi uuden harrastuksen, joka on ollut mielessäsi jo pitkään. On myös mahdollista, että päästät elämäsi uusia ihmisiä, jotka pysyvät rinnallasi vielä pitkään.

Kaksoset (21.5-21.6)

Huhhuh, oletpa paiskanut tänä lukuvuonna valtavasti töitä! Muut varmasti arvostavat sinua siitä. Olet ansainnut tänä kesänä ottaa ihan iisisti. Nauti kuumista päivistä ja viileistä illoista, makoile rannalla hyvän kirjan parissa, käy bilettämässä, hanki itsellesi kesäheila (jos sellainen sytyttää). Palaudu kunnolla syksyä varten, silloin työnteko alkaa taas.

Rapu (22.6-22.7)

Rentoudu. Siirrä mielesi hetkeksi kuljettajan paikalta matkustajan paikalle. Kulje virran mukana. Ympärilläsi on henkilöitä, jotka osaavat ihan hyvin hoitaa omat asiansa ilman (mahtavia ja avuliaita) neuvojasi. Kaikki kyllä järjestyy itsestään, eikä sinun pidä kantaa stressiä asioista, joihin et voi vaikuttaa. Ongelmiisi löytyy vastaus sisältäsi, joten kuuntele intuitiotasi ja anna sen johdattaa sinua tänä kesänä.

Leijona (23.7-22.8)

Sinullapa on tänä kesänä paljon energiaa! Ole kuitenkin varovainen sen suhteen, miten sitä käytät. Huolehdi siitä, ettet aloita syksyä burnoutin partaalla. Kysy myös itseltäsi, missä tämä energia hyödyttää sinua eniten. Mitkä ovat tavoitteitasi ja mitä sinun on tehtävä saavuttaaksesi ne?

Neitsyt (23.8-22.9)

Saattaa olla, että aloitat kesän tietämättä oikein, mitä haluat sillä tehdä. Vaihtoehtoja on toisaalta huimasti ja toisaalta ei yhtään, ja valintojen teko on vaikeaa. Suosittelen sinulle jonkin-

laista kesäprojektia. Oletko ajatellut esimerkiksi isompaa taide- tai käsityöprojektia, johon sinulla ei olisi lukuvuoden aikana läheskään tarpeeksi vapaa-aikaa? No, nyt on!

Vaaka (23.9-22.10)

Tänä kesänä päästät irti menneisyydestä. Oli se liian pitkään roikkuva ihmissuhde, toksinen ajatusmalli tai huono työ, käytä tämä kesä vapautuaksesi siitä, mikä ankkuroi sinut menneisyyteen. Uuden lukuvuoden alkuun mennessä olet jo täysin uudelleensyntynyt, glow-upannut sinä.

Skorpioni (23.10-22.11)

Horisontillasi näkyy myrsky. Ei voi vielä sanoa, koostuuko se pikkumaisesta draamasta vai jostain vakavammasta, mutta yksi asia on varma: tästä kesästä ei todellakaan tule tylsä. Yritä kestää nämä kompastukset, ne ovat kyllä kohta ohi. Ja jos myrsky ei ole kovin vakava, ota siitä kaikki irti! Elämäsi on juuri muuttunut ihka omaksi tosi-tv-sarjaksesi!

Jousimies (23.11-22.12)

Sinusta saattaa tuntua, että et oikein ole edennyt elämässäsi viime aikoina. Päinvastoin, olet nimittäin tämän koko ajan istuttanut siemeniä, joiden vaikutukset alkavat näkyä kesällä. Yhtäkkiä kaikki liikkuu hirveän nopeasti, ja nyt alkaa todella tapahtua.

Kauris (22.12-19.1)

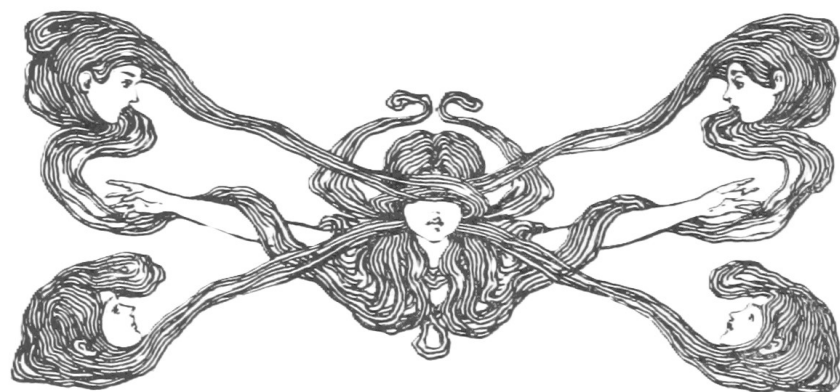
Suuntaa katseesi taaksepäin. Voit oppia paljon menneisyyden minältääsi. Minkälainen asenne hänellä oli, voisitko ottaa hänestä esimerkkiä joihinkin elämäsi aspekteihin? Mitä suuria kehityslinjoja huomaat hänen ja itsesi välillä, joita voisit nyt jatkaa hitaasti mutta varmasti? Vältä kuitenkin liiallista vertailua ja nykyisen minäsi kritisointia, sillä se ei johda mihinkään hyvään.

Vesimies (20.1-19.2)

Olet nyt varsin hyvässä asemassa, etkö? Sanoisin, että jatka samaan malliin! Totta, kesällä jokapäiväinen elämäsi saattaa muuttua, kun opinnot keskeytyvät loman ajaksi. Jatka kuitenkin parhaasi mukaan sitä ajatusmaailmaa, joka on vallinnut mielessäsi viime aikoina.

Kalat (20.2-20.3)

Hidasta hieman vauhtiasi. Olet liikunut elämässä käsittämättömän nopeasti ja täyttänyt sitä aivan liikaa asioilla, jotka eivät loppujen lopuksi paranna mielialaasi. Saattaa olla, että sinun on tahallisesti pakotettava itsesi rentoutumaan. Jos et ota itse taukoa, kehosi ottaa sen puolestasi, eikä se osu aina parhaaseen aikaan. Lepää siis nyt lomalla, äläkä tunge sitäkin täyteen energiaa kuluttavia asioita.

Puuhapalsta

Persoonallisuustesti: Mikä minimipalkkainen kesätyö olet?

Kuka sanoi, että humanistit eivät työllisty? Tee persoonallisuustesti selvittääksesi, mihin näistä viidestä mahtavasta uravaihtoehdosta sovit parhaiten! Teitkö kesätöitä hakiessa oikean päätöksen (tai pikemminkin, tekikö rekrytoija oikean päätöksen valitessaan juuri sinun hakemuksesi noin 2 000 muun joukosta)?

1. Mikä on tärkeämpää: hyvä palkka vai hyvät henksualet?
 - a) En todellakaan kieltäydy ilmaisesta ruoasta vuorojen aikana.
 - b) Ei henksualeilla makseta vuokraa.
 - c) Olisiko mahdollista saada molemmat?
 - d) Lasketaanko pienimuotoinen varastelu henksualeksi?
 - e) Kyllä ne alet on aina kivoja.

2. Kuinka paljon toleranssia sinulla on vaikeita asiakkaita kohtaan?
 - a) Minun on välillä hengitettävä syvään tauolla, että osaan olla heidän kanssaan kiltisti, mutta kyllä tämä tästä.
 - b) Tykkään purkaa vihaongelmiani idiootteihin ja varkaisiin. Antakaa tulla!
 - c) On hyvä, että aina on vastuuhenkilö, jolle he voivat valittaa minun sijastani.
 - d) Arvostan mahdollisuutta viettää joskus kokonaisia työpäiviä ilman asiakas-

kohtaamisia.

e) Pokerinaamani on vailla vertaa. Feikkihymy ei tipu koskaan!

3. Minkälaista musiikkia olisit valmis kuuntelemaan päivät pitkät?

a) Rentoja pop- tai indie-biisejä.

b) Top 100 -listat menee ihan hyvin.

c) Motivoivaa ja nopeatempoista pop- ja hiphop-musiikkia.

d) En tarvitse musiikkia, lukuisten eri koneiden piipitys riittää.

e) Pehmeää jazzia.

4. Kuinka paljon vapaa-aikaa haluaisit tänä kesänä?

a) Se, kuinka paljon vapaa-aikaa haluan, on ihan eri kysymys kuin se, paljonko työtunteja tarvitsen elämiseen.

b) Suhteellisen paljon. Noin 20 tunnin sopimus olisi täydellinen.

c) Olen lomalla. 5 viikkotunnin sopimus riittää hyvin.

d) Vapaa-aika? En ole ikinä kuullutkaan.

e) Iltavuorot syövät kuitenkin koko päivän riippumatta siitä, kuinka pitkiä ne ovat. Sanon jo hyvästit perheelleni ja ystäväilleni.

5. Milloin energiatasosi ovat korkeimmillaan?

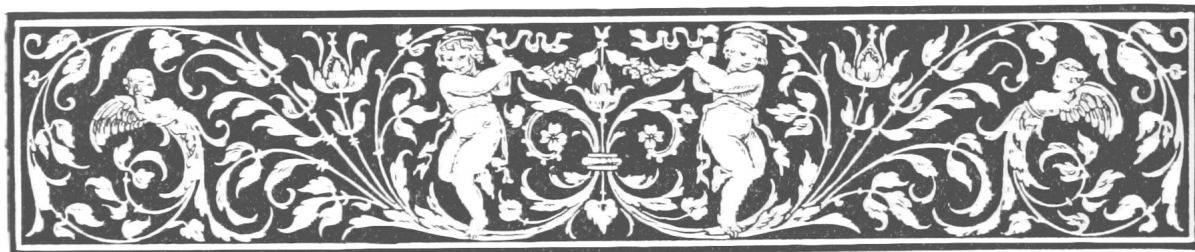
a) Aamulla.

b) Illalla, noin klo 17-19.

c) Kesällä.

d) Yöllä.

e) Viikonloppuna.

6. Mistä sinut löytää bileissä?

a) Sekoittamassa cocktaileja.

b) Beer pong -pöydän ääreltä.

c) Tanssilattialta tietenkin!

d) Talon omistajan lemmikin vierestä.

e) Sieltä, mistä kuulee kuumimmat juorut.

7. Onko sinulla hyvä tyylitaju?

a) Tottakai! Pikkulapset katsovat avosuin, kun kävelen heidän ohi.

b) En oikein välitä muodista, mutta luulisin?

c) Saan kyllä useimmiten päitä kääntymään.

d) Ei mitään ideaa.

e) Osaan koota hyvän asun, mutta en jaksakaan tehdä sitä joka päivä.

8. Mikä on käytetyin somesi?

a) Twitter.

b) Snapchat.

c) Instagram.

d) TikTok.

e) Jodel.

9. Mikä näistä negatiivisista stereotyyppioista kuvailee sinua parhaiten?

a) Pikkumainen.

b) Laiska.

c) Tuomitseva.

d) Tyhmä.

e) Teennäinen.

10. Minkä valtiomuodon pohjalta muodostuu paras työyhteisö?

a) Sosialismi.

b) Edustuksellinen demokratia.

c) Valistunut itsevaltius.

d) Anarkia.

e) Tyrannia.

Eniten a) -vastauksia: BARISTA

Tervetuloa kahvin maailmaan! Valmistaudu idylliseen arkeen espresson uoksun parissa. Ilmainen ruoka ja kahvi vuoron aikana lievittää hieman sitä luontaista ahdinkoa, joka liittyy aspa-alalla työskentelyyn. Saatat haluta lyödä päätäsi seinään vastaukseksi eräiden asiakkaiden sähläilyyn tai kävellä suoraan ovesta ulos nähdessäsi kahdeksan 11-vuotiaan lapsen ryhmän tulevan sisään. Palkinnoksi saat kuitenkin tuhoisan kofeiiniriippuvuuden.

Eniten b) -vastauksia: RUOKAKAUPAN KASSA

Tässä työssä saat todellakin kysyä mielessäsi kaikenlaisia eri kysymyksiä. Onko tuo kaljaa ostava mies 21- vai 41-vuotias? Miten ihmeessä tämä Veik-kaus-kone toimii? Onko jokin jumala hylännyt minut, kun tämä lapsi yrittää maksaa ostoksensa pelkillä viiden sentin kolikoilla? Kuka päätti, että looginen kahvitauon pituus on 12 minuuttia, eikä esimerkiksi pyöreät 15? Onko tämä työ todella 12,62 € -tuntipalkan arvoinen?

Eniten c) -vastauksia: VAATEKAUPAN MYYJÄ

Onnittelut, sait testistä parhaan tuloksen (ja Katan nykyisen työpaikan)! Vaatekaupassa pystyt nauttimaan kuninkaallisen pitkistä tauoista sekä kesäalennuksien tuomasta asiakkaiden massasta. Myymälä on kaaoksessa joka päivä, etkä voi tehdä asialle mitään, sillä työntekijöitä on aivan liian vähän. Sovituskopit täyttyvät nopeammin kuin ehdit tyhjentää niitä, ja kassalla on päivän mittaan ainakin viiden ihmisen jono. Lopulta käytät palkkasi uusiin vaatteisiin, joita olet koko päivän silmäillyt, eikä sopimuksen päätyttyä käteen jää yhtään mitään.

Eniten d) -vastauksia: PIKARUOKATYÖNTEKIJÄ

Sano hyvästit kaikille muille tuoksuille, paitsi friteerausöljylle. Jos onnistuit saamaan työpaikan 24/7-ravintolasta, voit hyvästellä myös viimeisetkin toiveet säännöllisestä unirytmistä, ja äänesi tulee kärsimään tilausnumeroiden huutamisesta kolmelta yöllä. Hupsista keikkaa! Miten suolakurkku päättyi hampurilaiseen, johon sitä ei pitänyt laittaa? Voi ei, nyt sinä saat syödä sen taukosi aikana. Voi, kuinka harmillinen vahinko.

Eniten e) -vastauksia: TARJOILIJA

Onko sinua koskaan syytetty jostain, missä sinulla ei ollut pienintäkään roolia? Sitten tarjoilijan pesti on sinulle täydellinen. Välikätenä keittiön, baarin ja johdon sekä asiakkaiden välillä saat kuulla kaikki mahdolliset valitukset. Kun on taas keuhujen aika, ne on tarkoitettu yksinomaan keittiölle. Jos pelaat kuitenkin korttisi oikein ja ystävystyt keittiön kanssa, sieltä saattaa saada ilmaista ruokaa tai jopa mehukkaita juoria.

